

РЕШЕНИЕ

№ 6460

гр. София, 17.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 28.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **4902** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по повод подадена жалба от Г. П. С. и М. Г. С., чрез адв. Д. П., срещу Заповед № СОА20-РД09-1603/03.04.2020г. на кмета на Столична община /СО/, с която е отказано отмяната на отчуждаването на имот с пл. № 1030/1031, кв. 37, м. Н. – бул. С. Д., находящ се на [улица].

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, като постановен при съществени нарушения на административно-производствените правила и в противоречие с материално-правните норми. Твърденията са, че с оспорената заповед кметът на СО е отказал да изпълни съдебно решение. По същество се твърди, че имот с пл. № 1030/1031 е бил отчужден от Ц. Р., наследодател на жалбоподателите, но не е било получено определеното обезщетение. Допълнително се сочи, че мероприятиято за което е бил отчужден имота, не е било реализирано. Твърди се още и че имотът не е бил завзет от СО, доколкото оспорващите не са напускали същият имот.

В съдебно заседание оспорващите се представляват от адв. П., която поддържа жалбата на заявените основания и претендира разноски по делото. сочи, че за 77 кв.м. от имот с пл. № 1030/1031 не е било изплатено полагащото се обезщетение.

Ответникът – кмет на Столична община, чрез юрк. Ю. моли за отхвърляне на жалбата. Прави възражение за прекомерност на исканото възнаграждение и претендира юрисконсултско такова. В писмено становище по делото поддържа, че отчуждителната процедура е била по реда на ЗТСУ (отм.) и същата е завършена,

доколкото процесния имот е завзет, а полагащото се обезщетение е било изплатено.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Административното производство по издаване на оспорения административен акт е образувано по молба вх. № СИС18-ВК08-238815.03.2018 г. на Г. П. С. и М. Г. С. с искане да бъде извършена проверка и да бъде издадена заповед за освобождаване на незаетата от мероприятиято плащ и отмяна на отчуждаването.

Установено е, че със заповед № РД-40-132/22.01.1982г. на Председателя на ИК на СГНС по преписка № ДИ-2753/1981г., на основание чл. 95 и 98 от Закона за териториално и селищно устройство (ЗТСУ) за мероприятие на държавата-комплексно строителство на бл. 9 а,б,в е отчужден имот пл. № 1030/1031, кв. 37 м. „Н.-бул. С. Д.“, находящ се на [улица]. Имотът е собственост на С. И. Д., М. С. И., И. К. С., Ф. Ц. Р. и Ц. Г. Р.. Определена е оценка на имота в размер на 41139.65 лева, която съответства на сумата определена с протокол от 06.01.1982г. и оценка от 02.12.1981г. на Комисията по чл. 265 от ППЗТСУ (отм.). С тази заповед са определени по вид и размер дължимите се на собствениците обезщетения, а те са както следва: С. Д., М. И., И. С. и Ф. Р. – с отстъпване на недвижим имот, Ц. Р. – с плащане в брой по негово искане. Въз основа на влязлата в сила заповед № РД-40-132/22.01.1982г. на основание чл. 100 от ЗТСУ са издадени заповеди, с които в обезщетение на С. Д., М. И., И. С. и Ф. Р. са определени конкретни апартаменти в [жилищен адрес] м. „Н. III м.р“.

Въз основа на тези констатации административният орган е постановил отказ да отмени отчуждаването, обективиран в писмо № СИС18-ВК08-238/2/ от 02.05.2018г. Същият отказ е оспорен, като с Решение № 6862/21,11.2018г. по адм. д. № 5124/2018г. на АССГ е отменен и делото е върнато като преписка за ново произнасяне със задължителни указания за тълкуване и прилагане на закона.

Последвало е издаване на процесната Заповед № СОА20-РД09-1603/03.04.2020г. на кмета на СО, с която се отказва отмяна на отчуждаването на имот с пл. № 1030/1031, кв. 37, м. Н. – бул. С. Д., находящ се на [улица]. административният орган се е мотивирал с това, че не са налице предпоставките по § 9 от ПР на ЗУТ. Посочено е, че на основание влязлата в сила заповед № РД-40-132/22.01.1982г. са издадени заповеди по чл. 100 от ЗТСУ (отм.) № РД-41-2279/26.09.1982г., № РД-41-2276/26.09.1982г., РД-41-2275/26.09.1982г., РД-41-2278/26.09.1982г., с които в обезщетение на правоимащите С. Д., М. И., И. С. и Ф. Р. са определени конкретни жилища в [жилищен адрес] м. Н. III. По сметката № 14/332764, (К № 511.24,12.1982г.) в ДСК с титуляр Ц. Г. Р. са преведени и изплатени 6512,34 лева, която сума съответства на определеното парично обезщетение по Заповед № РД-40-132/22.01.1982г. на ИК на СНС. Допълнително е посочено, че имот с пл. № 1030/1031 е завзет преди 30.10.1998г. съгласно правилата и нормативите за планиране на населените места. Мероприятието, за което е отчужден имота е „комплексно жилищно строителство“, което включва изграждане на жилищна зона, обхващаща терени за застрояване с жилищни и обществени сгради, улици, площади и паркинги, вътрешноградски зелени площи за широко обществено ползване.

По делото е представено копие на административната преписка по отчуждаването на имот с пл. № 1030/1031

При така установените факти, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежни страни и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Видно от съдържанието на § 9 от ПР на ЗУТ общото за двете хипотези е започнало, но неприключено при действието на глава пета, раздел I ЗТСУ (отм.) отчуждително производство и неизплащане на обезщетение. В първата хипотеза - тази на ал. 1 е налице издадена заповед за отчуждаване, обезщетението не е изплатено, но имотът е завзет до 30 октомври 1998 г. В този случай правоимащите могат да искат приключване на производството чрез определяне и заплащане на обезщетението за отчуждения имот по ЗТСУ (отм.), респ. чл. 102 ЗС. В хипотезата на ал. 2 на § 9 ПР ЗУТ, производството е започнало със заповед за отчуждаване, обезщетението е определено, но не е изплатено и имотът не е завзет от общината, т. е. фактическата власт все още се упражнява от собственика. В тази хипотеза последният има право да иска издаване на заповед за прекратяване на административното производство по отчуждаване. Следователно изискването на § 9 е за висящност на отчуждителното производство, към момента на влизане в сила на ЗУТ, което определя и компетентността именно на кмета да прекрати това производството при наличие на останалите кумулативни предпоставки. От цитираната разпоредба, следва да се направи извод, че § 9 ПР на ЗУТ не съставлява реституционна разпоредба, а се касае за приключване на отчуждителни производства, започнали по реда на ЗТСУ (отм.) и незавършени към момента на влизането в сила на ЗУТ.

Следователно, основаната предпоставка за приложимост на визираните две хипотези е на първо място, отчуждителното производство да е започнало, но да не е приключено при действието на глава пета, раздел I ЗТСУ (отм.). За да е приключило отчуждителното производство на правоимащите следва да е определено дължимото се обезщетение и същото да е реално изплатено. Видно от писмените доказателства съставляващи административната преписка, в настоящия случай на собствениците на отчуждения имот е определено обезщетение, както следва: С. Д., М. И., И. С. и Ф. Р. – с отстъпване на недвижим имот, Ц. Р. – с плащане в брой по негово искане. Релевантно за настоящото съдебно производство е обстоятелството дали определеното на Ц. Р. парично обезщетение е изплатено.

Съгласно чл. 272 от ППЗТСУ (отм.) обезщетенията в брой, дължими за отчуждаване на недвижимими имоти за мероприятия на държавата, кооперации и обществени организации по закона се плащат чрез или по нареждане на съответните служби при народните съвети. Съгласно чл. 273 от ППЗТСУ (отм.) дължимото парично обезщетение се внася в ДСК на разположение на правоимащите. Внасянето на сумата произвежда действие по отношение на правоимащия от деня на съобщението.

От представената по делото административна преписка се установява, че по повод отчуждителна преписка ДИ-2753/1981г. е изготвен протокол от комисията по чл. 265 от ППЗТСУ (отм.), съгласно която имот с пл № 1030/1031 е оценен на 41139.65 лева (л. 81-83), като съобразно правото на собственост за Ц. Г. Р. е предвидено сумата от 6512.34 лева. По делото на л. 84-92 е приложена оценката на комисията по чл. 265 от ППЗТСУ (отм.), съгласно която сумата от 6512.34 лева за Ц. Р. е за 77 кв.м. дворно място и жилищна сграда в северозападната част. Така оформената оценка, като неоспорена е влязла в сила. Видно от молба на л. 99 от делото Р. е пожелал да бъде обезщетен с плащане в брой на парично обезщетение. Издадена е Заповед № РД-40-132/22.01.1982г., съгласно която се отчуждава имот пл № 1030/1031, кв. 37, Н.,

бул. Ст. Д., като Ц. Р. се обезщетява с плащане в брой на парично обезщетение. От приложените на л. 48 и 49 от делото писмени доказателства се установява, че в полза на Ц. Г. Р. е била преведена сумата от 6512,34 лева от ГДИС - нареждане –разписка № 511/24.12.1982г. с пояснение „изплащане на отчужден имот“. Със същата сума е заверена сметка 14/332764 при ДСК с титуляр Ц. Г. Р.. Представените свидетелстващи документи, неоспорени от жалбоподателите, обосновават извода за изплащане на дължимото обезщетение на Ц. Р. по отчуждителна преписка ДИ-2753/1981г. Последното пък обосновава приключила отчуждителна процедура по реда на глава V, раздел I от ЗТСУ (отм.) и неприложимост на хипотезите на § 9, ал. 1 и ал. 2 от ЗУТ.

По направените възражения в жалбата съдът съобрази следното:

Хипотезите на нормите на § 9, ал. 1 и ал. 2 ПР ЗУТ посочват кои са относимите за приложението им обстоятелства, които следва да бъдат предмет на установяване за прилагане на правните възможности, посочени в тях. Видно от съдържанието на нормата общото за двете хипотези е започнало, но неприключено при действието на глава пета, раздел I ЗТСУ (отм.) отчуждително производство и неизплащане на обезщетение. В първата хипотеза -тази на ал. 1 е налице издадена заповед за отчуждаване, обезщетението не е изплатено, но имотът е завзет до 30 октомври 1998 г. В този случай правоимащите могат да искат приключване на производството чрез определяне и заплащане на обезщетението за отчуждения имот по ЗТСУ (отм.), респ. чл. 102 ЗС. В хипотезата на ал. 2 на § 9 ПР ЗУТ, производството е започнало със заповед за отчуждаване, обезщетението е определено, но не е изплатено и имотът не е завзет от общината, т. е. фактическата власт все още се упражнява от собственика. В тази хипотеза последният има право да иска издаване на заповед за прекратяване на административното производство по отчуждаване.

Т.е. и в двата случая задължителен елемент за неприключила процедура следва да е изплащането на определеното обезщетение. Обстоятелството дали мероприятиято, за което е започнало отчуждаването е било реализирано, не е предвидено като елемент от фактическия състав на нормата на § 9 ПР ЗУТ. Това обстоятелство е включено в материалноправния режим на реституционния закон - ЗВСВНОИ по ЗПИНМ, ЗТСУ, ЗС. /в този см.Решение № 15201 от 19.11.2013 г. на ВАС по адм. д. № 14811/2012 г., III о./

Твърденията, че не е било изчислено обезщетение за 77 кв.м., респ. не е отчуждавана тази част от имота е неоснователно. Казано по-горе бе, че комисията по чл. 265 от ППЗТСУ (отм.) е съставила нарочен протокол, от който е видно, че оценката на припадащата се част от имота на Ц. Р. е 6512.34 лева, като включва 77 кв.м. дворно място и жилищна сграда в северозападната част. Казано също бе, че оценката е влязла в сила по отношение на Ц. Р., като неоспорена. Действително в разбивката на л. 88-90 от делото липсва описание на коментираните 77 кв.м., но пък сборът от стойностите на описаните елементи на сградата са оценени на 5632.11 лева, което е по-малко от обективизираната сума от 6512.34 лева. Дори и да се приеме, че тази част от имота (77 кв.м) не е заплатена, то за Р. е налице основание за уреждане на облигационни отношения с тези, по отношение на които е издадена отчуждителна заповед за същия имот и са получили цялото определено обезщетение. Отчуждаването е оригинален способ за придобиване право на собственост от държавата. То поражда действие дори имотът да не е отчужден от всички собственици.

В тази връзка споделя се извода на административния орган, че хипотезите на § 9 от ПР на ЗУТ не дават възможност за частична отмяна на отчуждителни актове, респ.

частично прекратяване на отчуждителни производства. Последното би било възможно в реституционни производства, но не и в такова по реда на ЗУТ.

Най-после ако се приеме твърдението, че тези 77 кв.м. не са били отчуждавани, то за жалбоподателите не налице правен интерес от инициране на административното производство по реда на § 9 от ПР на ЗУТ.

Ето защо, като е отхвърлил искането вх. № СИС18-ВК08-238815.03.2018г. за отмяна на отчуждаването по преписка № ДИ-2753/1981г. по отношение на Ц. Г. Р., кмета на СО е постановил законосъобразен административен акт. При издаване на процесната заповед са спазени административнопроцесуалните правила, като са изпълнени и указанията на АССГ, обективирани в Решение № 6862/21,11.2018г. по адм. д. № 5124/2018г. на АССГ. Същите се свеждат до това, да се установи дали Ц. Г. Р. е получил предвидената сума по отчуждителното производство /преписка № ДИ-2753/1981г./, което е изпълнено и се установява от приложените на л. 48 и 49 от делото писмени доказателства.

Предвид изхода на делото и на основание чл.143, ал.4 от АПК, оспорващият следва да бъде осъден да заплати на ответника сторените по делото разноски в размер на 100лв., представляващи юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, във вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК.

Водим от горното, Административен съд София град 28-ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. П. С. и М. Г. С., срещу Заповед № СОА20-РД09-1603/03.04.2020г. на кмета на Столична община, с която е отказано отмяната на отчуждаването на имот с пл. № 1030/1031, кв. 37, м. Н. – бул. С. Д., находящ се на [улица], като неоснователна.

ОСЪЖДА Г. П. С. и М. Г. С. да заплатят на Столична община сумата от 100 (сто) лева представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: